

kassationer af Folk, som ere antagne og komme ind og saa kort Tid efter vise sig at have en Fejl eller Sygdom, saaledes at de maa hjemsendes, til stort Besvær for dem selv og til Bekostning for Statskassen. Fremtidig vil man kunne stille Fordringerne større og kan maaske undgaa disse Efterkassationer til en vis Grad — helt vil man jo neppe kunne undgaa dem. Jeg tror derfor, at det ogsaa i denne Henseende vil være en Fordel at vedtage dette Lovforslag. Men i øvrigt vil jeg henvise til Udtalelserne af Forsvarsministeren og til Bestemmelserne i Lovens § 51, hvorved der udtrykkelig gives Adgang til, at de af denne Lov følgende Forandringer i det bestaaende foretages efterhaanden, saa snart Forholdene gøre det muligt. Altsaa Overgangen fra 22-Aars Alderen til 20-Aars Alderen vil ikke blive gennemført over hele Landet i alle Lægder, men Gennemførelsen vil ske successivt og paatænkes i Øjeblikket gennemført i en Periode af 10 Aar. De nærmere Regler ere endnu ikke definitivt fastsatte, men ville blive fastsatte ved Forhandling mellem Justitsministeriet og Forsvarsministeriet.

Sylow: Det Svar, jeg har faaet af den højtærede Minister, er unægtelig i højeste Grad ufyldstgørende. Det drejer sig her om en Værnepligtsmasse af omtrent 16,000 Mand af de yngste og bedste Kræfter, som vi i Løbet af de følgende Aar ville være ganske ude af Stand til at bruge, i det Øjeblik der kommer en hurtig Mobilisering, idet de ikke have faaet nogen som helst Uddannelse, og vi skulle derfor gribe til den store Ubillighed i saa Fald at indkalde ældre Aargange. I Virkeligheden drejer det sig jo kun om en Bevilling. Den blev anslaaet nede i Folketinget til et Par Millioner; men vil man gøre Skridtet fuldt ud og virkelig nedsætte Alderen; hvad der er i høj Grad fornødt og rimeligt, maa man virkelig tage Konsekvenserne med. Ellers blive vi i de nærmeste Aar — deri ligger netop Faren — meget ufordelagtigere stillede med Hensyn til den mobile Hær, end vi ere i Øjeblikket med den nugældende Værnepligtslov.

Saa længe jeg derfor ikke har faaet mere fyldstgørende Erklæringer fra Ministeren, agter jeg for mit Vedkommende at stemme imod Lovforslaget som i høj Grad skadeligt for det mobile Forsvar, og jeg vil opfordre ogsaa det ærede Ting til at stemme imod det.

Rambusch: I Anledning af det Spørgsmaal, som er rejst af det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Sylow), vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger, idet jeg først og fremmest henviser til mine Udtalelser ved første Behandling, hvor jeg drog det samme Spørgsmaal frem og paaviste, hvilket Tab der vilde ske. Min Opfattelse er til Dels i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem nu har fremdraget, men dog noget anderledes. Jeg kan saaledes ikke indrømme, at der sker en Svækkelse af Hæren i Forhold til den nuværende Tilstand. Der bliver hvert Aar uddannet det samme Antal, som der er foreskrevet i Lov om Hærens Ordning af 30. September 1909. Eftersom jeg forstaar § 234 i nævnte Lov, bør Ministeren ganske vist bruge den Bemyndigelse, der der er givet ham, til i Overgangsaaene at uddanne det samme i Loven foreskrevne Antal af hver Aargangs udskrivningspligtige Mandskab, hvilket vilde medføre, at der hvert Aar uddannedes noget mere end det Tal, der er angivet i Hærlovens § 10, saa stor en Brøkdel mere, som Overgangen efterhaanden til de yngre Aargange medfører. I Stedet derfor bliver der kun uddannet akkurat det Antal, som er foreskrevet i Hærloven; men naar der bliver uddannet det samme Antal, betyder det i og for sig ikke en Svækkelse af Hæren. Derimod er der den store Mangel derved, at det heller ikke betyder den Styrkelse, som var forudset i Hærloven. Naar jeg imidlertid ikke har ment det rigtigt i Øjeblikket at gøre et Forsøg — et Forsøg, der i alt Fald vilde mislykkes — paa at forcere en Bemærkning igennem paa denne Lov, er det, fordi § 234 i Hærloven fremdeles ligesom før giver denne Bemyndigelse, og tvinge Ministeren til at bruge en saadan Bemyndigelse anderledes, end han anser det for rigtigt, have vi ingen Magt og Midler til her i dette Ting. Ikke heller mener jeg, at en saadan Bestemmelse egentlig hører hjemme i Værnepligtsloven. Derfor har jeg fundet, at man under de forhaandenværende Omstændigheder burde slaa sig til Ro med Loven, som den er. De andre Mangler, der kunne være ved den, og som jeg ogsaa, men uden Held, har søgt at faa rettet, ere dog ikke af en saadan Beskaffenhed, at jeg kan erkende, at den nye Værnepligtslov bliver ringere end den, vi have. Jeg vil derfor henstille til mine ærede Meningsfæller at stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger, lige saavel som at stemme for de